

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 24Csp/121/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122207350
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2024:8122207350.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o. , so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, P.O. BOX 205, 810 00 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, o zaplatenie 1 182,66 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 656,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 21.10.2022 do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 21.08.2022 sa právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka, a s, Mlynské Nivy 1, Bratislava 829 90, IČO : 31 320 155) domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1182,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 28.01.2020 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania.

2. V žalobe tvrdil, že žalobca a žalovaný uzatvorili spolu dňa 10.10.2017 zmluvu o pôžičke č. 7188750/8600501321, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému pôžičku vo výške 1500 eur. Žalovaný mal splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 38,35 eur a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 2301 eur. Do dnešného dňa uhradil žalovaný sumu 843,70 eur. Žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, preto žalobca listom z 27.11.2019 - predžalobná upomienka, vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok. Súčasne žalobca žalovaného upozornil, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, žalobca bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaný ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradil. Žalobca využil oprávnenie a dňa 19.01.2020 úver zosplatiť, o čom bol žalovaný informovaný listom z 22.01.2020 - oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru.

3. Žalobca ako dôkazy predložil: notársku zápisnicu č. N 3283/2017, NZ 54215/2017, zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.10.2017, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, predžalobnú upomienku zo dňa 27.11.2019 spolu s doručenkou, oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 22.01.2020, prehľad splátok a úhrad.

4. Žaloba spolu s prílohami bola doručená žalovanému dňa 03.10.2022, avšak žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril.

5. Súd vyzval žalobcu, aby uviedol, akým spôsobom skúmal schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver.

6. Žalobca uviedol, že žiadateľ uviedol v žiadosti priemerný čistý mesačný príjem vo výške 430 eur. Príjem žalovaného bol dokladovaný výplatnými páskami za mesiace jún 2017 vo výške 429,59 eur, júl 2017 vo výške 429,59 eur a august 2017 vo výške 429,59 eur. Žiadateľ uviedol rodinný stav: ženatý a počet nezaopatrených detí: 1. Žiadateľom uvedené mesačné finančné výdavky na žiadosti sú vo výške 0 eur. Pre zistenie skutočných finančných nákladov žalovaného bol vykonaný dopyt do registra NRKI dňa 10.10.2017, ktorým boli zistené reálne mesačné finančné náklady v registri NRKI vo výške 0 eur. Žiadateľ uviedol iné mesačné výdavky vo výške 10 eur. Životné minimum bolo vo výške 199,48 eur a životné minimum pre všetky nezaopatrené deti 91,06 eur. Keďže výsledkom porovnania príjmov a výdavkov je suma vyššia ako je výška požadovanej splátky, žiadosť bola schválená. Žalovaný je v spore pasívny a doposiaľ nepredložil žiadne dôkazy a neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by žalobcov nárok na zaplatenie žalovanej sumy spochybňovali. Žalobca predložil výplatné pásky žalovaného, dopyt do Sociálnej poisťovne, dopyt do registra NRKI a prehľad zostatkov.

7. Rozsudkom č. k. 24Csp/121/2022 – 56 zo dňa 23.01.2023 súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že nárok žalobcu považoval za premlčaný.

8. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 2CoCsp/21/2023 – 84 zo dňa 14.12.2023 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie nepostupoval pri stanovení začiatku plynutia premlčacej doby v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V ďalšom konaní je úlohou súdu prvej inštancie sa opätovne zaoberať otázkou premlčania uplatneného nároku a tiež posúdiť povinnosť žalobcu ako veriteľa, či s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

9. Uznesením zo dňa 08.03.2024 súd pripustil zmenu žalobcu Všeobecná úverová banka, a. s., namiesto ktorého vstupuje do konania spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. Dôvodom bolo postúpenie pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania na nového žalobcu.

10. Súd nariadil pojednávanie na 17.04.2024, ktorého sa strany sporu nezúčastnili. Žalobca svoju neúčasť riadne a včas ospravedlnil, žalovaný svoju neúčasť neospravedlnil. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a zistil tento skutkový stav:

11. Právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka, a.s.) a žalovaný uzatvorili dňa 10.10.2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8600501321, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach po 38,35 eur pri RPMN 20,23 %, úrokovej sadzbe 20,23 %, celkové náklady spotrebiteľa boli 801 eur, celková čiastka 2301 eur a doba trvania zmluvy do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa tejto zmluvy. Prvá splátka bola splatná dňa 20.11.2017, termín konečnej splatnosti 20.10.2022. Priemerná RPMN bola 14,55 %, odplata 20,23 %.

12. Zo zmluvy o úvere vyplýva že žalovaný bol v čase uzatvorenia zmluvy ženatý, mal dosiahnuté stredoškolské vzdelanie a býval vo vlastnom dome/byte. Iné údaje o žalovanom a jeho príjmoch a výdavkoch v zmluve nie sú uvedené.

13. V zmysle bodu 6.1 zmluvy, klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch uvedených v splátkovom kalendári.

14. V zmysle bodu 10.2 zmluvy (Vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičky): Spoločnosť je oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania splátok pôžičky žiadať od klienta zaplatenie celej pohľadávky spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť pôžičky), ak je klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace a to za podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

15. Podľa prehľadu splátok a úhrad žalovaný uhradil celkovo sumu 843,70 eur (22 splátok po 38,35 eur, teda splátky splatné od 20.11.2017 do 20.08.2019).

16. Listom zo dňa 27.11.2019 označeným ako predžalobná upomienka právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok vo výške 115,05 eur a upozornil ho na možnosť zosplatenia splátok, ak do 05.01.2020 nedôjde k úhrade. Žalovaný prevzal predžalobnú upomienkou dňa 05.12.2019.

17. Listom zo dňa 22.01.2020 vyhlásil právny predchodca žalobcu mimoriadnu splatnosť úveru.

18. Z výplatnej pásky vyplýva, že čistý príjem žalovaného za mesiac jún 2017 bol 429,59 eur, za mesiac júl 2017 429,59 eur a za mesiac august 2017 tiež 429,59 eur. Z lustrácie v registri NRKI vyplýva, že žalovaný nemal žiadny existujúci ani odvolaný kontrakt, mal však dve odmietnuté splátkové operácie (na základe žiadosti zo dňa 21.09.2017 o úver vo výške 2000 eur pri počte splátok 54 a na základe žiadosti o úver zo dňa 18.09.2017 vo výške 2000 eur pri počte splátok 84).

19. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

20. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „OZ“), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. Podľa § 41 OZ, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

22. Podľa § 52 ods. 1 - 4 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

23. Podľa § 53 ods. 1, 5 OZ, Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

24. Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa;1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného

úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.18b) Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu,1a) niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu1b) a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov1c) týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

26. Podľa § 7 ods. 1, 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.17)

27. Podľa § 7 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky17a) sú povinní s vynaložením odbornej starostlivosti na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver získavať a účelne využívať údaje o spotrebiteľských úveroch tak, aby boli splnené podmienky podľa odsekov 16 a 17.

28. Podľa § 7 ods. 16 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a
b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

29. Podľa § 7 ods. 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch, vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,
b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky,17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

30. Podľa § 7 ods. 19 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

31. Podľa § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

a) čistý príjem spotrebiteľa,
b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,17ta)
c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

32. Podľa § 7 ods. 27 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní pri posudzovaní položiek podľa odseku 20, ktoré sa použijú pri výpočte ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,17ta)peňažných záväzkoch spotrebiteľa a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa. Informácie o príjme podľa prvej vety je potrebné overovať preukázateľným spôsobom

prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17ta) je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom 17td) a príjem spotrebiteľa.

33. Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

34. Súd prvej inštancie sa v prvom rade musel zaoberať v zmysle pokynu odvolacieho súdu otázkou premlčania uplatneného nároku.

35. Podľa ust. § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

36. Podľa ust. § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

37. Podľa ust. § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

38. Otázka premlčania bola v spotrebiteľských sporoch už riešená vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, a to sp. zn. 2Cdo/18/2022 zo dňa 30.01.2023, sp. zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29.11.2022, sp. zn. 5Cdo/224/2021 zo dňa 30.11.2022, sp. zn. 1Cdo/61/2022 zo dňa 25.04.2023, sp. zn. 4Cdo/23/2022 zo dňa 26.01.2023 a sp. zn. 4Cdo/132/2021 zo dňa 15.12.2022, ktoré možno označiť za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

39. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29.11.2022: „Vychádzajúc z daných teoretických východísk, ako i zo znenia na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení najvyšší súd zastáva názor, že veriteľ sa na súde mohol po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatenie - bod 16). Práve tento deň je teda najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), čo v danom kontexte znamená, že tento deň je aj začiatkom premlčacej doby práva požadovať splnenie celého dlhu, čím sa naplní i zámer zákonodarcu, aby premlčacia doba pri zosplatení celého dlhu nezávisela od vôle veriteľa (§ 103 Občianskeho zákonníka)... Po zhrnutí významných právnych hľadísk vzťahujúcich sa na danú vec predostiera, že „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka)“.

40. V danom prípade žalovaný neuhradil splátku splatnú dňa 20.09.2019, preto premlčacia doba začala plynúť až 21.12.2019 (deň nasledujúci po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so splátkou splatnou 20.09.2019) a mohla najskôr uplynúť dňa 21.12.2022. V danom prípade bola žaloba podaná na súd dňa 21.08.2022. Na základe vyššie uvedeného súd právne uzatvára, že nárok žalobcu premlčaný nie je.

41. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal napriek predchádzajúcej výzve súdu postup, že postupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať poskytnutý úver. Žalobca síce reagoval na výzvu súdu, ale ním uvádzané skutočnosti a predložené dôkazy hodnoverne nepreukazujú postup v súlade s § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

42. Zmyslom ustanovenia § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je dosiahnuť, aby dodávateľ vzal do úvahy existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzatvorením zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu Zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme, ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver, t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp 16/2021, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/1/2022, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp.zn. 7Csp/80/2020).

43. Súd zároveň poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 679/18, v zmysle ktorého: „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.“

44. Z článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 pritom vyplýva, že pred uzavretím zmluvy o úvere je veriteľ povinný posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, pričom táto povinnosť môže prípadne zahŕňať nahliadnutie do príslušnej databázy. Cieľom tejto povinnosti je tiež posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu úveru nebonitným spotrebiteľom. Taká povinnosť tým, že má chrániť spotrebiteľov pred rizikami nadmerného zadĺženia a platobnej neschopnosti má pre nich zásadný význam (pozri napr. rozsudky z 06. júna 2019 Schyns, C - 58/18 a z 5. marca 2020 OPR - Finance, s.r.o. C 679/18).

45. Vo vzťahu k splneniu si povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa ako najdôležitejšej predzmluvnej povinnosti veriteľa žalobca predložil súdu zmluvu, z ktorej sú zrejmé osobné údaje klienta, výpis z registra NRKI, potvrdenie zo Sociálnej poisťovne a výplatné pásky za tri mesiace.

46. Z predložených dôkazov je zrejme, že veriteľ zisťoval len príjem žalovaného, hoci jeho povinnosťou je zisťovať nielen jeho príjem, ale aj výdavky. Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Na výzvu súdu žalobca uviedol, že pri posudzovaní výdavkov vychádzal zo sumy životného minima v čase posudzovania žiadosti vo výške 199,48 eur a sumy životného minima na nezaopatrené deti vo výške 91,06 eur. Zo zmluvy je zrejme, že žalovaný nezisťoval priemerné mesačné výdavky žalovaného na živobytie (SIPO, strava, doprava do práce, lieky, telekomunikačné služby a pod.) a súdu je zároveň známe, že toto zisťovanie bez ďalšieho nahrádza údajom o životnom minime. Uvedené svedčí o ignorovaní zákonnej povinnosti dodávateľa úverových produktov na finančnom trhu. Z ustanovenia § 7 ods. 27 veta posledná Zákona o spotrebiteľských úveroch pritom vyplýva, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho - ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny.

47. Vo vzťahu k nevyhnutnosti skúmania výdavkov spotrebiteľa pri posudzovaní schopnosti splácať úver súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 2178/2018 - 77 z 25.07.2018, podľa ktorého, cit: „Povinnosť posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků. Již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, resp. objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka (srov. Wachtlová, L a Šlanina, J.: Zákon o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů č. 145/2010 Sb. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 98-109, ISBN 9788074001185). Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích. To ostatně dovodil ve svém rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 As 30/2015, i Nejvyšší správní soud, jehož závěry použil na podporu své argumentace již odvolací soud v napadeném rozhodnutí. Závěr odvolacího soudu dovozující, že spokojila-li se žalobkyně s nedoloženým prohlášením žalovaného o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech a nahlédnutím do registru dlužníků, nedostála povinnosti věřitele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, je správný.

Namítá-li žalobkyně, že nad rámec svých zákonných povinností zkoumala nejen registry dlužníků, resp. databáze, ale též příjmy žalovaného s poukazem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008, že využila i veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva a že si zjistila, že v době uzavření smlouvy o úvěru byl žalovaný bezúhonný, svobodný a bezdětný, je namíste připomenout, že správnosť rozhodnutí odvolacího soudu nelze poměřovať námitkami, ktoré vychádzajú z jiného než odvolacím súdom zjištěného skutkového stavu. “

48. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti spotrebiteľa je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Z textu Zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver a údajmi z príslušných databáz. Podľa názoru súdu všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne preukazujú hrubé porušenie povinnosti veriteľa

posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch). Žalobca nezisťoval, teda následne ani nevyhodnotil a ani neoveril informácie o bonite klienta, z ktorých by bol schopný zistiť objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Nedôsledne zisťoval, a preto ani nezohľadnil výdavky žalovaného, aj keď mal objektívnu možnosť si ich pred poskytnutím úveru overiť.

49. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal, že by pôvodný veriteľ pred poskytnutím úveru splnil povinnosť podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver. Z uvedeného dôvodu považoval úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

50. Preskúmaním uvedenej zmluvy o úvere súd tiež zistil, že dohodnutá výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi. Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci október 2017 pri úveroch od jedného roku do piatich rokov na úrovni 7,27 % ročne. Dohodnutá výška úrokov 20,23 % ročne uvedená v zmluve takmer trojnásobne prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci október 2017. Porovnaním dohody o úrokoch s obvykle požadovanými úrokmi na finančnom trhu v obdobných prípadoch vyplýva, že takto dojednaný úrok nie akceptovateľný a je v rozpore s dobrými mravmi. Dohoda o úrokoch musí byť v súlade s dobrými mravmi, t. j. pravidlami morálneho charakteru, ktoré sú všeobecne platné a uznávané v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Odo 1022/2004, sp. zn. 21Cdo 1484/2004). Je pravdou, že nebankový subjekt pri poskytovaní úverov podstupuje vyššiu mieru rizika, čo sa odráža aj vo výške úroku, avšak dohodnutá výška úrokov musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého až úžerného úroku. Dohodnutá úroková sadzba vo výške 20,23 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi a preto je zmluva v tejto časti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná.

51. Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež k záveru o neplatnosti dojednania o úroku v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, žalovaný by mal žalobcovi vrátiť len sumu čerpaného úveru, t.j. 1500 eur. Vzhľadom k tomu, že doposiaľ žalovaný žalobcovi uhradil sumu 843,70 eur, jeho dlh predstavuje 656,30 eur. Súd preto považoval za dôvodné vyhovieť žalobe len v tejto časti a vo zvyšku ju z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

52. Podľa § 517 ods. 1, 2 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

53. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

54. Zároveň súd priznal žalobcovi úroky z omeškania v zákonnej výške 5% ročne z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti poslednej splátky, ktorá bola splatná dňa 20.10.2022. Vzhľadom k tomu, že žalobca nebol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, nárok na zaplatenie úroku z omeškania mu vznikol až deň nasledujúci po dátume konečnej splatnosti úveru.

55. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

56. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

57. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, lebo pomer úspechu oboch sporových strán bol približne rovnaký (žalobca sa domáha voči žalovanému zaplata istiny 1182,66 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 28.01.2020 do zaplata a bol úspešný len v časti istiny 656,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 21.10.2022 do zaplata, čo predstavuje približne rovnaký pomer úspechu sporových strán).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).